உ

சிவமயம்.

குமரன்.

கற்றதனா லாய பயனென்கொல் வாலறிவன்
நற்றாள் தொழாஅ ரெனின். (திருவள்ளுவர்.)

சதங்கை க.	காரைக்குடி துந்துபிஞு புரட்டாசிமீ	மணி ரு.

வணக்கம்.

முருகக்கடவுள்.

வெயிலேற விரிக்குமுடி வானவர்விண் குடியேற வெள்ளை யானை
குயிலேற வரிபிரயர் புள்ளேற வம்மனைவேர் கூடா மாதர்
கயிலேற மிளிர்கடகக் கையேற மெய்யேறக் கவினுர் தன்கை
அயிலேற வமர்ந்துசிறை மயிலேறும் பெருமானை யடுத்து வாழ்வாம்.

—மீனாக்ஷிசுந்தரம் பிள்ளை.

சிவபெருமான்.

கற்பனைகடந்த சோதி கருணையே உருவ மாகி
அற்புதக் கோலநீடி யருமறைச் சிரத்தின் மேலாம்
சிற்பர வியோம மாகுந் திருச்சிற்றம் பலத்து ணின்று
பொற்புட னடஞ்செய் கின்ற பூங்கழல் போற்றி போற்றி.

—சேக்கிழார்.

உமாதேவியார்.

அலகிலாக் கருணை யென்னு மந்தளி ரீன்று தொல்லை
உலகெலாம் பூத்துக் கங்கை யுவட்டெடுத் தொழுகுஞ் சென்னி
மலையினிற் படர்ந்த பச்சை மரகதக் கொடியை ஞானக்
கலையமு தொழுகு தீஞ்சோற் கனியினைக் கருத்துள் வைப்பாம்

—அதிவீரராம பாண்டியர்.

திருஞானசம்பந்தர்.

பரசமய கோளரியைப் பாலரு வாயனைப்பூம் பழனஞ் சூழ்ந்த
சிரபுரத்துத் திருஞான சம்பந்தப் பெருமானைத் தேய மெல்லாம்
குரவையிடத் தமிழ்வேதம் விரித்தருளுங் கவுணியர்தங் குலதீ பத்தை
விரவியெமையாளுடைய வென்றிமழ விளங்களிற்றை விரும்பிவாழ்வாம்,

—சிவஞானயோகிகள்.

குமரன்.

பிரசாரமும் பிரசாரகர்களும்.

பிரசாரம் என்ற சொல்லுக்கு விசாலித்தல் பரம்புதல் என்ற பொருள்கள் கூறப்படுகின்றன. பிரசாரஞ் செய்தலாவது (கொள்கையை) விசாலிக்கச் செய்தல்—பரவச் செய்தல் என்று பொருள் கொள்ளக் கிடக்கின்றது. ஜன சமூகத்தினிடையில் எந்தக் கொள்கையைப் பரவச் செய்ய வேண்டும் என்று எண்ணிப் பார்க்குமிடத்து, என்றும் அழியாததான ஒப்பற்ற உயர்ந்த கொள்கையெதுவோ அதைத்தான் பரவச் செய்தல் வேண்டும். மக்கட்கு அவசியமற்றவைகளை அவர்களிடத்துப் புகுத்துவதாலேயே மக்கள் கேடடைகின்றனர். மனிதனாகப் பிறந்த ஒருவன் அறிந்து கொள்ள வேண்டியதும், கைப்பற்ற வேண்டியதுமானவை யாவையெனின், உயிர் உடல் ஒழுக்கம் ஆகிய மூன்றின் வளர்ச்சிக்குரியனவேயாகும். உயிர் வளர்ச்சியாவது ஆன்மாவானது பாச பந்தமற்றுப் பரம்பொருளோடு இரண்டறக் கலத்தலாகும். இதுவே மக்கட் பிறப்பையடைந்தோர் பெறவேண்டிய பேறு. இதனைப் பக்குவம் நோக்கிச் செவ்வனே மக்கட்குணர்த்தப் பல மதங்கள் எழுந்திருக்கின்றன. பல்லாயிரம் பெரியார் பாடுபட்டிருப்பதும் இப்பெரும்பணி யிபற்றவேயாகும். இந்த லக்ஷியத்தை உலகிலுள்ள யாவரும் அடைதல் வேண்டும். அதற்கு சுலபமான வழியை யறிந்து அநுபவித்து உரைப்பவரின் பிரசாரமே இப்போது தமிழ் நாட்டிற்குத் தேவை. உலகத்தில் நடைபெறும் அத்தனை காரியங்களும் இந்த உயிர் வளர்ச்சியின் பொருட்டே நடைபெறுகின்றன—நடைபெறவேண்டும் என்பது நமது பெரியார் கொள்கை. உயிர் வளர்ச்சியைப் போல் உடல் வளர்ச்சியும் இன்றியமையாததாகவே யிருக்கின்றது. ஆனால் உயிர் வளர்ச்சியின்

பொருட்டே உடலை வளர்த்தல் வேண்டும். உடலழிந்து போகுமானால் உயிர் வளர்ச்சிக்கு ஏதுவில்லையாதலால் உடலை வளர்க்க வேண்டியதவசியமாகின்றது. உயிரை வளர்ப்பதற்காகவே உடலை வளர்க்கின்றோமென்ற எண்ணமின்றி உடலை வளர்ப்பதற்காகவே உயிர் வாழ்கின்றோமென்று கருதும் மக்கள் நம் நாட்டிலும் உண்டாகி விட்டனர். நமது முக்கிய லக்ஷியம் உயிர். உடலன்று. உயிர் அழிவற்றது. உடல் அழிவுள்ளது. அழியுந் தன்மையுள்ள பொருளை வளர்த்து அழிவது முறையன்று. அது ஏமாற்றமாகும். ஆனால் என்றும் அழியாத உயிரை வளர்ப்பதற்கு உடல் வளர்ப்பு இன்றியமையாததாதலால் எந்த அளவில் உயிர் வளர்ச்சிக்கு உபயோகப்படுகிறதோ அந்த அளவில் உடலை வளர்த்தல் வேண்டும். உலகில் மனிதன் பிறந்து வளர்ந்து வாழ்வதெல்லாம் உயிரை வளர்ப்பதற்கன்றி வேறொன்றிற்குமன்றென்பது தேற்றமாகும். இனி உயிரை வளர்ப்பதற்கும் அந்த அளவில் உடலை வளர்ப்பதற்கும் காரணமாக நிற்பது ஒழுக்கமாகும். ஒழுக்கமில்லாவிட்டால் இரண்டும் அழிவுறும். உடலின் வளர்ச்சி அதிகமுறாதிருத்தற்கும் உயிரின் வளர்ச்சி அதிகமுறுதற்கும் ஒழுக்கமே உதவி புரிகின்றது. ஆதலால் ஒழுக்கத்தை உயிரினும் ஓம்ப வேண்டுமென்பர் பெரியார். சீரிய ஒழுக்கம் செவ்விதாக வளர்க்கப்படாவிட்டால் உடல் வளர்ச்சியாலாகும் மிருக சக்தியானது மிகுதிப்பட்டு உயிரின் வளர்ச்சியை அழித்துப் பாழ் படுத்துகின்றது. ஒழுக்கமானது வேலியாகவும் நீராகவும் நின்று உயிரை வளர்க்கின்றது. ஆதலால்தான் ஆன்ம வளர்ச்சியை விரும்பும் மக்கள்—மனிதப் பிறப்பின் பயனையடைய விரும்பும் மக்கள் ஒழுக்கத்திற் சிறப்புற வேண்டுமென்று பெரியார் வரையறுக்கின்றனர். ஒழுக்கமில்லாத ஒருவனுடைய மனமானது கட்டுப்படாது. கட்டுப்பாடின்றிக் கடிவாளமற்ற குதிரையைப் போல் ஆசை வழியே சென்றலைந்து துன்ப வழியில் அல்லற்படுத்துகின்றது. மனம் அடங்கும் வழியை விடுத்து உலக போகங்களில் மயங்கி ஆசையை வளர்த்துச் செல்லும்போது உயிர் அணுவளவும் வளர முடியாது. "மக்கட் பிறப்பின் பயனாக விளங்குவது உயிர்

வளர்ச்சி—ஆன்ம முன்னேற்றம்—மோக்ஷப் பேறு. இதற்காகவே உடல் தாங்கி மனிதன் உலகில் சஞ்சரிக்கிறான்" என்ற உண்மையை உணர்ந்து உழைக்காத வரையில் சுழல் காற்றிலகப்பட்ட செத்தைகளைப் போற் சுற்றிச் சுற்றி யலைந்து பிறப்பதற்கே தொழிலாகி இறக்க வேண்டியதுதான்.

இம்மாதிரியான பேற்றையடைய வெண்ணி யுழைக்கும் மக்கள், யான் பெற்ற வின்பம் பெறுக இவ்வையகமென்று பிறருக்கும் அறிவுறுத்தத் தொண்டிற் பிரசாரஞ் செய்தலும் அவசியமாகும். உண்மையும் மேன்மையும் பொருந்திய இந்த உத்தமக் கொள்கையை மேற்கொண்டு முன்னாளிற் பலர் பிரசாரஞ் செய்தனர். அதற்குப் பல முறைகளைக் கையாண்டனர். ஊரணிக்கரைகளிலும் கோவில்களிலும் மடங்களிலும் மரத்தடிகளிலுமிருந்து பல பக்தி விசுவாசத்துடன் பிரசங்கங்கள் நடைபெற்றிருக்கின்றன. ஏராளமான நூல்கள் எழுதப் பெற்றிருக்கின்றன. ஆங்காங்கே காலை மாலை நேரங்களில் பஜனை கோஷ்டிகள் நடைபெற்றன. தமது வழக்க ஒழுக்கங்களாலுந் தியான முறைகளாலும் பல அன்பர் பிரசாரஞ் செய்திருக்கின்றனர். புறமுகமாகவும் அகமுகமாகவும் மக்களது உயிர் உடல் ஒழுக்க வளர்ச்சிக்குப் பிரசாரம் நடைபெற்றது. உயிர் வளர்ச்சியை நோக்கமாகக் கொண்டு உலக வியவகாரங்களைக் கலந்து உபதேசிக்கும் உயர்ந்த நூல்களை ஆதாரமாக வைத்துக்கொண்டு காலத்தையும் கேட்கும் மக்களின் தன்மையையும் உணர்ந்த அறிஞர் பலர் புராணப் பிரசங்கஞ் செய்ய முன்னின்றனர். தற்காலத்திலும் மக்கள் தொண்டு புரிய விரும்பும் அன்பர்கள் பழய நூல்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு அவசியமான முறைகளைக் காலத்திற்கேற்ப மாற்றிக்கொண்டு பிரசாரஞ் செய்தல் வேண்டும். முற்காலத்தில்மட்டுமல்லாமல் தற்காலத்திலும் இனிவரப்போகிற பிற்காலங்களிலும் பொருந்திக் காட்டும் ஆற்றல் பெற்ற நூல்கள் பல தமிழில் இருக்கின்றன. அவைகளை ஆதாரமாக வைத்துக்கொண்டு மக்கட்கு வேண்டிய விஷயங்களைக் காலமறிந்து உபதேசித்தால் தமிழ்நாடு புனிதமடையும். சிவாஜீ முதலியோர் கற்று வல்ல பண்டிதர்களல்லர். ஆனால் அவர்கள் பழங்கதை கேட்ட பண்டிதர்களென்பதை மறந்து விடக்கூடாது. அவ

ருக்குக் கதை சொன்ன, ஆற்றல் பெற்ற பக்தர்களையும் ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

இதுகாலைத் தமிழ் நாட்டிற் புராணப் பிரசங்கங்கள் நடைபெறாமலில்லை. என்றாலும் அதனாற் கிடைக்கும் பயன் அதிகமில்லாமற் போய்விடுகிறது. காரணம் ஒன்றுதான். பழய புராணப் பிரசங்கிகள் பழய தண்டவாளத்திலேயே போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள். உலகம் பழய நிலையிலேயே யிராமல் மாறிக் கொண்டே போகிறது. அப்படியே மக்களுடைய மனோநிலையும் பிறவும் மாறிக்கொண்டே செல்கின்றன. தற்காலப் புராணிகரது நோக்கம் வயிற்றுப் பாட்டிலேதான் செல்கின்றது. அதையொட்டிக் கேட்பவர் எண்ணமும் தூக்கத்திற் புகுகின்றது. ஆகவே தமிழ் நாட்டிற் புராணப் பிரசங்கம் மதியழிந்து நிற்கிறதென்பது மிகையாகாது. இப்போது பழய தமிழ் நூல்களை யாதாரமாகக் கொண்டு பிரசாரங்கள் புதிய முறையில் நடைபெற வேண்டும். நமது பழமையான சொந்தத் தமிழ் நூல்களிலிருந்து பழய பக்தர்கள்—வீரர்கள்—கவிகளின் சரிதங்களைப் புதிய உரையோடு பரப்பினால்தான் உண்மையான பக்தி வீரம் அறிவு முதலிய இயற்கைக் குணங்கள் தமிழரிடத்திலுதிக்க முடியும். தமிழர் முன்னேற வேண்டுமானால் யாவும் தமிழிலிருந்து உற்பத்தியாக வேண்டும். முதலில் தமிழன் தமிழனாக வேண்டும்—யாவற்றிலும் தமிழனாக முயல வேண்டும்.

பிரசாரஞ் செய்பவர்களைப் பொறுத்தே பிரசாரத்திற் பயன் கிடைக்க வேண்டியிருக்கின்றது. பிரசாரம் செய்பவர் சீரிய ஒழுக்கமுடையராக விருத்தல் வேண்டும். உள்ளொன்றும் புறமொன்றுங்கொண்டு வஞ்சவாழ்க்கை—ஆற்றாதவாழ்க்கை வாழ்தல் கூடாது. வீணான உலக போகங்களின் வசப்பட்டழிபவர் பிரசாரஞ் செய்வதற்கு அருகரல்லர். தெய்வபக்தியும் உலக உயிர்களிடத்தில் சமரசபுத்தியுமற்றவர் பிரசாரகராக வருவதால் ஜனங்கள் கேடடைகின்றனர். ஜாதித்துவேஷம் சமயத்துவேஷம் ஆசாரத்துவேஷம் முதலிய பொறாமைக் குணங்களின் வசப்

பட்டுச் சீரழிவோர் மேடையருகில் வருதற்குமுரியரல்லர். எந்த விதமான பேதமுமற்றுக் காலத்தையறிந்து, பிரசாரம் செய்யப்படும் இடத்தையறிந்து, மக்களின் பக்குவத்தையறிந்து, முன்னோர்களின் அபிப்பிராயத்தையறிந்து, எளியநடையில யாவரும் உணருமாறு—அன்பு ததும்ப—பக்திமலர—இன்சொல்லால் உபதேசிப்பவர்களே இக்காலைத் தமிழ்நாட்டிற் பிரசாரஞ் செய்ய முற்படுதல் வேண்டும். சான்வயிறு வளர்ப்பதற்காகப் பிரசாரத்தைத் தொழிலாகக் கொண்டு புறப்படுபவர்களால் மக்கள் கேட்டையே யடைவர். மனத்தின்கண் மாசுடையனொருவன் மக்கள் முன் தோன்றும்போதே அங்கு சூழ்ந்து நிற்கின்ற மக்கள் மனமும் மாசுறுகின்றது. பரிசுத்தமான எண்ணமுடையோன் தோன்றுவானாயின் அவன் முற்படும் உடலுயிர் அனைத்தும் பரிசுத்தமடைகின்றன. அப்போது கூறப்படும் அன்புமொழிகள் அருண்மொழிகள் உயிரில் பதிகின்றன. அம்மாதிரி ஜீவாதாரப் பிரசங்கங்களே இப்போது தேவை. சமய வழியன்றி வேறு வழியான பிரசங்கங்களோ ஜீவனில் பிடிப்பதில்லை. சமய வழியல்லாத வேறு வழிகளில் பரிசுத்தம் உண்டாக முடியாது. பரிசுத்தத்தோடு பிரசாரஞ் செய்யப்பட்டாலல்லது மக்களது ஆன்மாவில் கலக்கும் விஷயங்களைப் போதிக்க முடியாது. ஆன்மாவில் பரிசுத்தமான கொள்கைகளைக் கலக்காத வரையில் உறுதியான கொள்கைகளும் சாந்த குணத்தோடு கூடிய தைரியமும் அசையாத வீரமும் உண்டாக மாட்டா. ஆகவே பரிசுத்தமான மனத்தோடு சமய வழியில் பக்திச்சுவை சொட்டச் சொட்ட உபந்யாசங்கள் செய்யப்பெறல் வேண்டும்.

பூமாலைகளை யணிந்து கொள்வதிலும், ஜனங்கள் செய்யும் கரகோஷங்களிலும், மோட்டார் வண்டியி லேறி ஊர்வலம் வருவதிலும் மகிழ்ந்து அறிவழியும் பிரசாரகர்கள் தற்காலத்தில் ஒதுங்கிக் கிடத்தல் நலம். அலங்கார மண்டபங்களில் வந்து நாடகமாடும் பிரசாரகர்கள் தமிழ்நாட்டிற்கு வேண்டாம். தெருவீதிகளிலும், ஆற்றின்கரை குளத்தின்கரைகளிலும், மரத்தடிகளி

னும், ஏழைமக்களின் குடிசைகளிலும், பறையர் வலைஞர் சேரிகளி லும் நின்று, கிழிந்த கந்தையாயினும் உடுத்துக், கூழ் கிடைப்பி னும் குடித்து, காலாலாயினும் நடந்து, புழுதியிலாயினும்படுத்துத் தான் சற்றலைத் தாழ்மையோடு உள்ளம் உருக உபந்யசிக் கும் உண்மைப் பிரசாரகர்கள் வேண்டும்.

அரிய உபந்யாசகர்களே! நாடு எப்படியிருக்கின்றது? சமய மெப்படியிருக்கின்றது? பட்டினங்களில் ஆயிரக்கணக்கான ஜனங்களைக் கூட்டிவைத்துக் கொண்டு நாடகம் ஆடுவதிற் பய னென்னை? உண்மையும் தெய்வ பக்தியும் கிராமாந்தரங்களில் தான் இருக்கின்றன. பழைய சமயப்பற்றை யுண்டாக்க வேண்டு மானால் சட்டையையும் குட்டையையும் கழற்றியெறிந்துவிட்டுக் கிராமங்களில் நுழையுங்கள்! பரிசுத்த வாழ்விலிருந்து வழுவி, உண்ண உணவற்று உடுக்க உடையற்றுக்கிடக்கும் ஏழைமக்களைப் பாருங்கள்! அவர்களை உண்மையாகக் கைதூக்கிவிட முடியுமா னால் அதைவிடப் புண்ணியம் வேறொன்றுமில்லை. பட்டினத்தில் அகங்காரமும் டம்பமும் பொய்யும் புரட்டும் வஞ்சமும் பொறாமை யுமே மலிந்து கிடக்கின்றன. அவைகளைக் கொண்டு வந்து கிரா மங்களில் கிடக்கும் ஏழைகளிடம் புகுத்துவதானால் நீங்கள் கிரா மங்களில் புகுந்து அசுத்தப் படுத்தவேண்டாம். கந்தைத்துணி யுடுத்து உரத்த குரலெடுத்து ஹிந்துக்களின் ஒப்பற்ற கொள்கை களை உண்மையுள்ளத்தோடு உபந்யசிக்க முந்துங்கள்!

நோய்க்கிடங் கொடேல்.

புண்ணிய பூமியாகிய நமது நாட்டில் ஒவ்வோர் பகுதியான பிரதேசங்களில், ஒவ்வோர் ஜாதியாரிடத்தில் ஒவ்வோர் வியாதி மிகுதியும் அதிகமாய்ப் பரவி வருத்துவதை நாம் காணலாம். சிலசமயம் வாந்திபேதி என்னும் விஷூசி ரோகம் சில மாதங் களில் ஆரம்பித்து, அந்த ஊரில் வசிக்கும் பல ஜாதி ஜனங்களில் எல்லோரையும் பாதிக்காமல் ஒரு சில வகுப்பாரை மட்டில் அதிக

மாய்ப்பற்றி பிடித்து மரணத்தையும் உண்டாக்கிப் பின் தொற்று நோய் என்று கேட்டவர்களையும் நடுங்கச் செய்தல் சகஜம். இப்படியே நரம்புச் சிலந்தி அம்மை நாவெட்டிக் காய்ச்சல் குழந்தைகளின் இழுப்பு வலிப்பு ரோகங்கள் கணைச்சூடு எலும்புருக்கி நோய் சாவுபிள்ளைபெறல் கர்ப்பச் சிதைவு முதலிய பலவும் ஜனசமூகத்தில் உண்டாதல் இயற்கையேயானாலும் ஒரு சில குறிப்பிட்ட குடும்பங்களில் மாத்திரம் வாழைபடிவாழைபாய் வந்து கொண்டிருப்பதாக அக்குடும்பத்தவர்களாலேயே கேள்விப்படுவது எங்கும் பிரசித்தம். இந்த வியாதிகளின் உற்பத்தி லக்ஷணம் சிகிச்சை முதலியவற்றைப் பற்றிக் கூறும் ஆயுர்வேத வைத்திய சாஸ்திரங்கள், எல்லா வியாதிகளுக்கும் காரணம் அவரவர் ஆகார பேதமும் ஆகாரக் குறைவுமேயென ஒருங்கே கோஷிக்கின்றன. நமது நாட்டிற்கும் ஆசாரத்திற்கும் சீதோஷ்ண நிலைக்கும் ஏற்றவை சத்துவ குண ஆகாரங்களேயாகும். அவரவர் உட்கொள்ளும் ஆகார நியமங்களுக் கேற்பவே சுக்கில சுரோணித சுபாவ சத்தமைய அதற்கேற்றவாறு கர்ப்பவாசம் கிடைக்கக் கர்ப்பகாலம் முழுதும் அவ்வித ஆகாரங்களிலேயே உறழ இதன் பயனாய் சிசு ஜனிக்கக் “குலத்தளவே யாகும் குணம்” என்றபடி பெற்றோரின் வாழ்க்கைப்படிக்கே நோயற்றோ நோயுற்றோ உலக நிலையை அடைதல் மதலைகளின் சுபாவம். இப்படித் தோன்றியபிள்ளைகளுக்கும் தங்கள் பெற்றோர் வழியைப் பின்பற்றி ஒழுகுவதால் கர்ப்பவாசத்தில் தொற்றிப் பிடித்த தொடர் வியாதிகள் பின்னும் விருத்தியாகி முடிவில் எந்த ஔஷதத்திற்கும் கட்டுப்படாத வகையில் முற்றி ஆபத்தை விளைவிக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட கடுர வியாதிகளுக்குக் காரணமாயிருப்பது ஆகாரபேதமேயாம். ஜலசரங்களாகிய மச்சவகைகள் கோழி காடை கவுதாரி ஆடு பன்றி முதலிய ஜீவராசிகளின் மாமிசங்கள் முட்டையினங்கள் முதலியவற்றால் உண்டாகும் ரோகங்களோ பல. சாகபட்சணிகளான குடும்பங்களில் காணாத கேளாத பல கன்ம வியாதிகள் மாமிச பட்சணிகளான குடும்பங்களிலேயே பலரைப் பீடித்தலும் துன்புறுத்தலும் ஆஸ்பத்திரி மருந்துகளிலும் ஆயுர்வேத வைத்திய சிகிச்சையிலுஞ்

கூட குணமாகாமல் இருப்பதையும் இன்னும் பல மாமிச பட்சணிகளான குடும்பங்களில் காணலாம்.

இவ்வளவும் குழந்தைப் பருவத்தில் புகட்டும் ஔஷதமும் ஆகாரமுமே. நிலத்தியல்பால் நீர் திரியுமாபோலப் பச்சைக் குழவியைப் பற்றித் தன் வயமாக்கித் தக்க வயதிலும் அதே ஞாபகத்தையுண்டாக்கிக் குலமுறை தவிர்க்கக், குருமொழி கடக்கக், குலாச்சாரத்தைக் குறைக்க, பாஷாபிமானத்தைப் பகைக்கத், தேசாபிமானத்தைச்சிதைக்கத் தான் தோன்றிகளாய் அலைந்து திரியக் கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலமாய்ச் சாதித்துத் தானே அறிவிலும் ஆற்றலிலும் உலகானுபவத்திலும் தேர்ச்சி பெற்றிருப்பதாகத் தன்னைத் தானே புகழ்ந்து மகிழ்ந்து பூமிக்குப்பாரமாய்க் கிஞ்சிற்றும் பரோபகார சிந்தையின்றிக்காலங் கழிப்பதற்கேதுவாகிறது. இளஞ் சிசுக்களுக்கு மருந்து என்று போடப்படும் கழுதைப்பால் கோழிமுட்டைத் தைலம் விலாங்கு மீன்தைலம் நாக்குப்பூச்சி எண்ணெய் மீன் எண்ணெய் கோழிக்கல் முசுறு முட்டைத் தைலம் முதலிய மாமிச சத்துக்கள் ஏதோ தற்காலம் சுகந் தருவதாக எண்ணிக் கொடுத்துவிட இவை தேகத்தில் ஊறிச் செய்யும் நன்மையைக் காட்டிலும் தீமையே நாளடைவில் அதிகமாகிறது. இவை தேகத்தில் ஊற ஊற இவற்றின் தனிக்குணமும் கலப்புக் குணமும் விருத்தியாகிப் பல நரம்பு சம்பந்தமான வியாதிகளையும் விப்புருதிக் கட்டிகளையும் வலிப்பு இழுப்பு ரோகங்களையும் பிளவை அதுவை முதலியவற்றையும் உண்டாக்குகின்றன.

குழந்தைகள் வளர்வதற்கேற்க ஆகாரங்களும் காரசாரமாக மாறுபடுவதால் அறுசுவை ஆகாரங்களுக்கும் மேற்காட்டிய மாமிச சத்துக்கள் ஊறியுள்ள தமோகுண வஸ்துவுக்கும் இயற்கையாயுள்ள சத்துரு மித்துருத் தன்மைகள் ஒன்றுபடக் கலக்க நேரும்போது உண்டாகும் பாகபேத வித்தியாசத்தால் முன் காட்டியுள்ள ரோகங்களிற்சில உற்பத்தியாகவோ விருத்தியாகவோ கோக்கவோ இடந்தருகிறது. ஆகையினாலே எக்காரணத்தை முன்னிட்டும்

எந்த அவசர சமயத்திலும் கூட சிறுகுழந்தைகளுக்கு எவ்வித மான மாம்ச சத்தையும் சேர்க்கவே கூடாதென்பது வைத்திய சாஸ்திரக் கொள்கையும் பெரியோர்களின் அநுபவமுமாகும். மேற்காட்டிய ஆபாச அனாசார மாமிச சம்பந்த கெடுமனைகளை நீக்கி விளக்கெண்ணெய் வெற்றிலைக்காம்பு அரிசித்திப்பிலி வசம்பு சாதிக்காய் மாசக்காய் கடுகுரோகணி கடுக்காய் சுக்கு மிளகு கருஞ்சீரகம் முதலிய சாதாரணச் சரக்குகளைக் கொண்டே சிகிச்சை செய்துவந்தால் பாலரோகங்கள் பலவும் வராமலும் வந்தாலும் மிகு தொந்தரை செய்யாமலும் நீங்கிப்போகும். இப்படிச் சிறுபிராயமுதல் சத்துவகுண வஸ்துக்களால் தேகம் போஷிக்கப்பட்டு வருவதால் இவற்றின் உதவியால் எவ்வித விஷ வியாதிகளாகிய தொற்றுநோய்களும் பற்றாதபடி தடைப் படுத்தப்படுகிறது. இதுவே நோய்கிடங்கொடாத சுகவாழ்க்கையாகும்.

அ. வேங்கடாசல முதலியார்,
ஆயுர்வேத வைத்தியர் திருவண்ணாமலை.

ஹிந்து மதத்தின் பெருமை.

ஸ்ரீ காசியில் ௧௯௦௬-ஆ ஜனவரி-மீ ௩-உ கூடிய பாரததர்ம மகா மண்டலத்தில் ஸ்ரீ லோகமாந்ய பாலகங்காதர திலகர் பெருமான் செய்த உபந்யாசத்தின் சாரம்:—

மராத்தி ஆங்கிலமிரண்டு பாஷைகள் தவிர, வேறு பாஷையில் நான் இங்கு பேசமுடியாதிருப்பதைப்பற்றி வருந்துகிறேன். மதஸம்பந்தமான உபந்யாஸங்களில் ஆங்கிலம் ஒதுக்கி வைக்கப் படவேண்டிய பாஷைதான்; ஆயினும் எனது முடியாமையைப் பற்றி நீங்கள் மன்னிப்பீர்களென்று நம்புகிறேன்.

ஹிந்து மதத்தின் மேன்மையைப் பற்றிச் சில வார்த்தைகள் பேசவிரும்புகிறேன். இதில், அதனது தற்காலத்துத் தாழ்ந்த

நிலைமையையும், அதிலிருந்து காப்பாற்றப்பட வேண்டிய முயற்சிகட்குரித்தான வழிகளையும் சிறிது சிறிது குறித்துச் செல்லவும் முயல்கிறேன். ஹிந்துமதமாவதென்ன? இது ஒருபெரிய கேள்வி. இந்தியதேசத்தின்பலவேறுபட்டபாகங்கட்கு நீங்கள்செல்வீர்களாயின், பலவேறுபட்ட ஜனங்களால், இம்மதத்தினது பலவேறுபட்ட கொள்கைகளும் ஆங்காங்கு முளைத்திருக்கக்காணலாகும். இங்கே நீங்கள் வெதவாய் வைஷ்ணவர்களாகவும், ஸ்ரீ கிருஷ்ண சைதன்யாது கொள்கையைக் கைக்கொண்டவர்களாகவும் இருக்கிறீர்கள். தென்பாகத்துக்குச் செல்வீர்களாயின், வைஷ்ணவர்களிலும் ஸ்ரீமத் ராமாநுஜ பகவத்பாதர் முதலிய வெவ்வேறு வைஷ்ணவாசாரியர்களுடைய கொள்கையையே கைக்கொண்டு வாழ்ந்து வரும் அநேக ஜனங்களைக் காணக்கூடும். இன்னும் சைவம் முதலிய வேறு மதப்பற்றுக் கொண்டவர்களுமிருக்கின்றார்கள்.

ஆகையினாலேயேமுதன்முதலில் அப்பெருங்கேள்வியைக்கேட்டுக்கொண்டேன். இதனால், ஹிந்துமதமென்னும் நமதுஸநாதனமதமானது, பலவேறு காலங்களில் பலவேறுபட்ட உத்தமாசாரியர்களாலே, அவ்வச்சமயங்கட்கு ஏற்ற பல அவசியக்கொள்கைகளினால் நிலைநிறுத்தப்பட்ட மிகமிகப் பழைமையான மதமென்று தோன்றுகின்றதல்லவா? பாரத தர்ம மஹா மண்டலமானது, அந்தப் பல வேறு பிரிவுகட்கும் இடங்கொடுத்து அவற்றையெல்லாம் உள்ளடக்கிக்கொண்டு பொறுமையுடன் நடந்து வந்தாலல்லாமல்; மஹா மண்டலமென்னும் பெயரினைச் சித்திக்கப் பெற்றதாகாது. அப்போதுதான் பெயருக்குத் தக்க பொருளைக் கொண்டு அழியாமல் நிற்பதொன்றாகும். அந்தப் பிரிவுகளெல்லாம் வைதிக (வேத) மதத்தினுடைய பல பிரிவுகளேயல்லாமல் வேறுகா...

மனித வகுப்புச் சரித்திர காலங்கட்கு முற்பட்ட காலமுதலே ஸநாதன மதமான இந்துமதமானது ஆரியர்களின் மதமாக இருந்து கொண்டு வந்திருக்கிறது; என்றாலும் வேறெந்த மதமும் அதற்கு ஸமமாக நின்று நிலை பெற்றிருக்க முடியாதென்பதை நீங்கள் நன்றாய் அறிவீர்கள். பல மதங்கள் புதிது புதிதாகப் பிறந்து அழியலாம். இது அப்படியாகமாட்டாது. மற்ற மதங்

களைப்போல, ஒரு ஆசாரியன் தோன்றினபோது தோன்றி, அவரோ அவரது சீடர்களோ அம்மதத்தை அவலம்பித்த ஒரு சிலரோ அழிந்தபோது அழிந்துபோகாமல், இந்து மதமானது பல கிளைகளாகப் பிரிந்து பல கிளை வேர்கள் கொண்டிருக்கின்றது. அநேக புத்திர புத்திரிகளும் அவரது ஸந்ததிகளும் சேர்ந்த ஒரு பெருங்குடும்பம்போல் எங்கும் பரவி வேரூன்றி நிற்கின்றது. இதன் வேர்கள் ஒருவராலும் அழிக்கப்படமாட்டா. இவ்வுண்மையையுறுதியாகக் கடைப்பிடித்து, இதனது பிரிவுகளையெல்லாம் ஒன்று சேர்க்க நாம் முயன்றோமானால், அன்றே நமது மதம் வன்மை பெற்றதாகிவிடும். எதுவரையில் நீங்கள் பிரிவு பட்டவர்களாக இருக்கின்றீர்களோ, எதுவரையில் ஒரு பிரிவினர் மற்றொரு பிரிவினருடன் ஸம்பந்தப்பட மறுக்கின்றார்களோ, அதுவரையில் நாம் ஹிந்துக்கள் என்று அழைத்தற்குத் தக்கவர்களாகமாட்டோம்; அதுவரையில் பொதுக்காரியங்கள் நம்மில் கலக்கப்பட்டுக் கொண்டேயிருக்கும். நாம் எழுந்து நிற்றல் முடியாததேயாகும். மதமும் தேச வளர்ச்சிக்கு ஒரு முக்யமான ஆதாரமாகும். தர்மம் என்பது, வஹி அல்லது பிடி என்று பொருள்படும் த்ரு என்னும் பகுதியினடியாகப் பிறந்ததொன்றாதலின், கட்டுதல் என்னும் பொருளிலேயமைந்து கிடக்கின்றது. வஹித்தல் அல்லது பிடித்தலாவது யாதெனின், பரமாத்மாவோடு ஜீவாத்மாவையும் ஒரு ஜீவாத்மாவோடு மற்றொரு ஜீவாத்மாவையும் கட்டுதலேயாம். இதனால், தர்மமென்பது, கடவுளிடத்து நாம் காட்டவேண்டிய கடமைகளையும் மனிதரிடத்தில் நாம் காட்ட வேண்டிய கடமைகளையுமே, உணர்த்தி நிற்கின்றது. ஆகையால் இந்து மதமானது, ஆத்ம விஷயமாகவும் மனிதக் கூட்டுறவு விஷயமாகவும் கட்டுப்படுத்த வேண்டிய கொள்கைகளையே உணர்த்திக் கொண்டிருக்கின்றதென்பது தெளிவாகின்றது. இது நமது கருத்தாக, நாம் சற்று முன் சென்று, நம்மதமும் மதக்கொள்கைகளும், முற்காலத்தில் எப்படி நடத்தப்பட்டு வந்தனவென்பதை யாராய்ந்தறிந்து அதன்படி தற்காலத்திலும் நடத்தி நிலைபெறச் செய்ய வேண்டுவது நமது முக்ய கடமையாக இருக்கின்றது.

வேத காலத்தில் இந்திய தேசமானது தன்னுள்ளேயே பரி பாலிக்கப் பட்டதாயிருந்தது. இது ஒரு பெரிய தனிமையான பூபாகமாகவும் கணிக்கப் பட்டிருந்தது. ஜனங்களும் அரசர்களும் மிகவும் ஒற்றுமையுடன் இருந்தார்கள். தற்காலம் அந்த ஒற்றுமை நீங்கிப்போய் விட்டது. நாம் இப்போது தாழ்ந்தநிலைமையிலிருப்ப தற்கு அதுவே பிரதானமான காரணமாகும். அந்த ஒற்றுமை மறுபடியும் கூட்டப்படவேண்டும். அதனைக் கூட்டிப்பலப்படுத்து வதே தலைவர்கள் செய்யவேண்டிய முக்ய காரியமாகும். இங்கே இருக்கும் ஒரு இந்துவானவர், மற்ற சென்னை, பம்பாய் முதலிய இடங்களிலிருக்கும் ஒரு இந்துவைப் போன்றவரேதாம். நீங்கள் வெவ்வேறு உடைகள் தரிக்கலாம்; வெவ்வேறு பாஷைகள் பேசிக் கொள்ளலாம்; ஆனால் உங்களெல்லோரது ஆத்ம விஷயமான கொள்கைகளெல்லாம் ஒன்றாகவே இருக்கின்றனவென்பதை மறக்க கலாமோ? கீதை, ராமாயணம், பாரதம் முதலியவற்றைப் படித்த லாலும் கேட்டலாலும் ஒரே விதமான ஆத்மக் கொள்கைகள் தாம் பரவியிருத்தல் வேண்டும்; பரவியிருத்தலும் கூடும். வேதம் கீதை, ராமாயணம் இவற்றின் பொதுவான தர்மங்களல்லவா நமது பரம்பரை வழக்கங்களாக இருக்கின்றன? பலவேறுபட்ட உட்பிரிவுகளில் வெளிப்படத் தோன்றும் சிறு கொள்கைகளை யெல்லாம் மறந்து, ஆத்மவிஷயமான—வேதஸம்மதமான—புராண ப்ரோக்தமான பொதுக்கொள்கைகளிலே நம்பிக்கை வைத்து உறவாடினோமானால், உட்பிரிவுகளெல்லாம் மறைந்து போய்விட மாட்டாவோ? உடனே ஒற்றுமையுறுதியடைந்த தேசம் பலப்பட்டு விடுமல்லவா? இதுவே ஒவ்வொரு இந்துவினுடையவும் உயிர்க் கொள்கையாக இருத்தல் வேண்டும். இத்தினத்தில் ஒற்றுமை யைப் பலப்படுத்த முயன்றீர்களானால், சில வருஷங்கட்குள் ஒரே உணர்ச்சியும் நினைவும் ஒரே செயலும் தேசமுற்றும் தோன்றக் காணலாம். இதுதான் நாம் செய்ய வேண்டிய காரியம்.

நமது மதத்தின் தற்கால நிலைமையானது விரும்பக்கூடியதா யிருக்கவில்லையென்பதை மற்றுமொரு முறை நினைவுக்குக்கொண்டு வருகிறேன். நமக்குள், நாம் ஒருவருக்கொருவர் பிரிவு பட்டவர்

களாகவே கருதுகின்றோம். அதனாலேயே ஒற்றுமையின் உணர்ச்சி பலப்படத் தியங்கிநிற்கின்றது. இந்த ஒற்றுமையுணர்ச்சிதான் நமது முன்னோர் காலங்களில் முன்னேற்றத்துக்குக் காரணமாக இருந்தது. அநேக பிரிவுகளும் உட்பிரிவுகளும் நமக்குள்ளிருப்பது நமது தேசத்தின் துரதிர்ஷ்டத்துக்குங் காரணம் என்னும் பழிமொழியுண்மையேயன்றி பரோபமாகமாட்டாது. அழிக்கப்பெற்று மறந்து போனதொரு ஒற்றுமையை மறுபடியும் உயிர்ப்பித்து முன்னுக்கு வரும்படி செய்து காப்பாற்ற வேண்டுவதே பாரதகர்ம மஹாமண்டலத்தின் முக்கிய கடமையாகும். ஸங்கத்தினால்தான் கலியுகத்தில் சக்தியுண்டு என்பது பெரியார் வாக்கு. இது போன்ற பல ஸபைகள் ஏற்பட்டு ஒற்றுமைக்காகப் பாடுபடவேண்டும். ஒற்றுமையென்பதொன்றில்லாதவரையில் வேறு எவை கூடியிருந்தாலும் இந்தியாவானது, உலக தேசங்களுடன் தானுமொரு தேசந்தானென்று ஸாதித்து நிற்றல்முடியாத காரியம். இந்தியதேசமானது தற்போது எந்த நிலைமையிலிருக்கின்றதோ, அதே நிலைமையில் இருநூறு வருஷங்கட்கு முன்னும் இருந்தது. சிறிதும் முன்னேற்றமடைந்ததாகத் தெரியவில்லை. புத்த மதம் தழைத்திருந்தபோது பௌத்தர்களாலும் ஜைனர்களாலும் இந்து மதத்திற்கு அநேக ஸங்கடங்கள் உண்டாகியிருந்தன. அறுநூறு வருஷங்கள் கழிந்த பின்னர், இந்து மதத்தில் ஒரு எழுச்சியுண்டாயிற்று. சங்கர பகவத்பாதர் என்னும் ஒரு பெரிய தலைவர் தோன்றி, நமது மதத்தின் பொதுவான தத்வக் கொள்கைகளை யெடுத்தோதி, வேதப் பிரமாணங்களுடன் பொருத்திக்காட்டி யுபதேசித்தனர்; புத்தமதம் இந்தியாவைவிட்டேயோடிப் போய்விட்டதென்னும் படியாயிற்று.

“எப்போதெப்போதெல்லாம் தர்மம் குறைகின்றதோ அப்போதப்போதெல்லாம் நான் வந்து தர்மத்தை நிலைநிறுத்துகின்றேன்'' என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரமாத்மா கீதையிற் சொல்லியுள்ள அழியாத—பெருந்தன்மையான வாக்குத்தத்தத்தைப் பெற்றவர்களாக நாமிருக்கின்றோம். ஒற்றுமையின்மையால், நமது பொது தர்மம் தாழ்வடைந்திருக்கும் போது—ஸாதுக்களெல்லோரும்

குற்றவாளிகளாக்கப் பெற்றுத் தண்டிக்கப்படும்போது ஸ்ரீகிருஷ்ண பரமாத்மா நம்மை ரக்ஷிக்க அவசியம் வந்தே தீரவேண்டும். "தேவையானபோதெல்லாம் கடவுள் மனித வுருவில் வந்து தர்மத்தைக் காப்பாற்றுகிறார்" என்னும் பூர்ண நம்பிக்கையைக் கொண்டுள்ளது நமது இந்து மதமேயல்லாமல் உலகிலுள்ள வேறெந்த மதமுமில்லை. இந்த உண்மையை வேறெந்த மதமும் இதுவரையில் எடுத்துக் காட்டவில்லை. வேறெந்த மதாசாரியரும் இந்த உயர்ந்த தத்துவத்தை யறிந்தாரில்லை. மகம்மது நபிக்குப் பிறகு வேறொரு ஆசாரியர் வருவாரென்று வாக்குக் கொடுக்கப்படவில்லை. இயேசுகிறிஸ்து ஒருவரே வந்திருக்கிறார். இன்னும் எந்த மதமும் அத்தகைய பூரண நம்பிக்கையைத் தரவில்லை. இதனாலும் இந்துமதம் அழிக்க முடியாதது என்பது புலனாகின்றது. நம்பிக்கையிழந்து நாம் எப்போதும் இருந்ததில்லை. யாரும் எதையும் சொல்லிக்கொள்ளட்டும். நமது மதத்தின் கொள்கைகளும் உண்மைகளும் வெளி வந்துலவி உலகமெல்லாம் உணர்வதற்கும் ஒருகாலம் வந்து சேரத்தான் போகிறது. ஒவ்வொரு உண்மையாளரும் தம்மாலானதைச் செய்து கொண்டிருக்கட்டும். ஒவ்வொரு உண்மைக் கூட்டமும் தன்னாலானதைச் செய்துகொண்டிருக்கட்டும். ஒவ்வொரு இந்துவும் உதவி செய்யவரட்டும். வெற்றி பெறும் வரையில் உழைக்கட்டும். விடா முயற்சியே பலன் தரும். எந்த இந்துவேனும் நம் உதவிக்கு வராமலிருந்தால், அவர் அடுத்த பிறவியிலாவது வந்து சேர்வார் என்று திண்ணமாய் நம்புங்கள். நமக்கு நம்பிக்கைதான் பிரதானமானது. இது வீண் போகாது. ஸ்ரீ கிருஷ்ணபரமாத்மாவினது வாக்குத்தத்தம் போன்றதொரு உண்மையைக் கொண்ட மதம் வேறெதுவுமில்லை. நமது மதமே நம்பிக்கையின்மேல் கட்டப்பட்டிருக்கின்றது. இதுவே உண்மை. உண்மைக்கு எப்போதும் அழிவில்லை. இதனை ருசுப்படுத்தப் பிரமாணங்கள் அநேகமிருக்கின்றன. இந்த உண்மை நமக்கு மாத்திரம் சொந்தமானதன்று. உலகத்திற்கே பொதுவானது. உண்மையுருவானவர் கடவுள். அக்கடவுள் வாக்கானதால் இது உலகத்தாருக்கெல்லாம் பொதுவானது; ஆனால் இவ்வுண்மையை யறியாதவர் பலர்

இருக்கலாம்; பல மதங்களும் இருக்கலாம்; அதனால் உண்மையானது மறுக்கப்பட்டதாகுமா? நமது இந்துமதம் எந்த மதத்தினையும் எந்த வகுப்பினரையும் தழுவிக்கொண்டு ஒவ்வொருவருக்கும் வெற்றியைத் தருகின்றது. "எல்லா மதமும் உண்மையில் மேற்கட்டப்பட்டிருக்கின்ற"தென்று அது சொல்கின்றது. "ஒவ்வொரு மதத்தினரும் வெவ்வேறு உருவங்களில் ஒரு கடவுளைத் தான் பூஜிக்கின்றார்கள்" என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரமாத்மா சொல்கிறார். எந்தமதமானது நரகத்துக்கு வழிகாட்டியாகும் என்று அவர் ஒருபோதும் சொன்னதில்லை. அப்படி ஒருமதம் இருக்கவும் முடியாது. மதம் என்பது ஆத்மாவின் முன்னேற்றத்துக்கு வேண்டிய கொள்கைகளைச் சொல்லக் கூடியதாயிருக்க வேண்டும்; இந்த உண்மையைப் பெறாதது மதமென்று அழைக்கப்படாது. அப்படிப்பட்டதைப் பலஜனங்கள்—அறிவுடையவர்கள் நம்பியிருக்கமாட்டார்கள். ஆகையினால் எல்லா மதத்தினுக்கும் உண்மைதான் பிரதானமென்பது உறுதி. சில மதங்கள் அவ்வுண்மையை முற்றும் கண்டறியாமலிருக்கலாம். அதனால் அவை யாரம்பமதங்கள். என்று அழைக்கப்படலாமேயன்றி நரகத்துக்கு வழி காட்டியான மதமென்று சொல்வது அறியாமையாகும். இப்படிச் சொல்பவர், தாம் பற்றியுள்ள தம்மதத்தினது உண்மையைக்கூட நன்கு அறிந்திருக்க மாட்டார்களென்று உறுதியாகச் சொல்லிவிடலாம். 'அவரவர் தத்தம் மதங்களை யநுசரிக்கலாம்; பிற மதங்களை அலைக்கழிக்கூடாது' என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் சொல்கிறார். இந்தத் தனிபுண்மையைக் கண்ட மதங்கள் வேறு இல்லை. நமது இந்துமதமே எல்லா மதத்திற்கும் பொதுவான—பிரகிருதி தத்வத்துக்கும் ஆத்ம தத்வத்துக்கும் பொதுவான—ஈச்வராத்மகமான இந்த உண்மையை உலகத்துக்குத் தெரிவித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. உண்மையில்லாமல் எந்த மதமும் கட்டப்படவில்லையானாலும் உண்மையை விளக்கும் சில சிறு கொள்கைகளை மாத்திரம் தெரிந்து கொண்டிருக்கும்—தெரிவித்துக் கொண்டிருக்கும் மதங்கள் நிலைத்திருக்க முடியா. அவை பூர்ண மதங்களாக மாட்டா.

மோ. வே. கோவிந்தராஜ ஐயங்கார்,

சிவநாமங்களின் பெருமை.

(துடிசைகிழார், அ. சிதம்பரனூர் எழுதியது.)

"ஒருநாமம் ஓருருவம் ஒன்றுமிலார்க் காயிரம்
திருநாமம் பாடி நாம் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ"

—திருவாசகம்.

ஊர், பேர், உருவம் ஒன்றுமில்லாத பரம்பொருளுக்கு நம்பெரியோர்கள் அநேகம் பேர்களை இட்டு வழங்கி வந்திருக்கிறார்கள். அவைகள் எல்லாம் காரணப் பெயர்களே ஒழிய இடுகுறிப்பெயர்கள் அன்று. அப்பேர்கள் எல்லாம் எம்பெருமானுடைய குணங்களை விளக்க எழுந்தவைகளாயிருக்கின்றன. அவைகளை ஆராயுந்தோறும் அளவிடற்கரிய ஆனந்தம் பிறக்கின்றது. அப்பேர்ப்பட்ட நாமங்களிற் சிலவற்றை ஈண்டு வரைவாம்:—

(க) மதியணிசடையர்:—இதைத்தான் சமஸ்கிருதத்தில், "சந்திரஜடாதரர்" என்று மொழிபெயர்த்து வழங்குகிறார்கள். ஊர், பேர், உருவம் ஒன்றுமில்லாத பரம்பொருளைப்பற்றி நினைஎன்றால்பாமரர் என்செய்வர்? எவ்வணம் நினைப்பர்? முடியாத காரியம். ஆகையால் பெரியோர்கள் பரம்பொருளுக்கு ஆயிரத்தெட்டு ஊர்களை உண்டாக்கிக் கோவில்களைக் கட்டினார்கள். உருவமில்லாதவருக்கு உருவம் ஒன்றைச் சமைத்தார்கள். பேர் இல்லாதவருக்கு அநேகம் பேர்களை இட்டார்கள். மனிதர்கள் காதால் கேட்டதைவிடக் கண்ணால் பார்த்தால் எப்போதும் ஞாபகத்தில் வைப்பார்கள். இது இயற்கை. ஆகவே சிவபெருமானுடைய உருவத்தில் மூன்றாம் பிறைச்சந்திரனை அவர் சடையில் தரித்ததாக அமைத்தார்கள். என்னத்திற்கு? மனிதர்கள் அந்த உருவத்தைப் பார்த்த அளவில் சிவபெருமான் மதியுடையவர் என்று ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள. மதியுடையவர் என்றால் மூன்றாம் பிறைச் சந்திரனைச்சடையில் வைத்தவர் என்பது ஒருபொருள். இன்னொரு பொருள் என்னவென்றால், "சிவபெருமான் ஒருவரேமதியுடையவர். அதாவது எல்லாம் அறிபவர். மற்றவர் மதியில்லாதவர்." என்பது

போதருகின்றது. இப்பெயர் சிவபெருமான் முற்றறிவினன் என்பதை விளக்குகின்றது. இப்பொருள் மொழிபெயர்ப்புப் பெயராகிய "சந்திர ஜடாதரர்" என்பதில் காண்பதற்கு இடமில்லை. எப்போதும் மொழிபெயர்ப்புப் பெயர்கள் உட்பொருளைக் கொண்டு உலவா என்னும் கருத்து உறுதியாகின்றது. இதர தெய்வங்களின் சடையில் மதி இல்லாததற்கு இதுவே காரணம். ஆகையால் சிவபெருமான் ஒருவரே பரம்பொருள் அவர் ஒருவரே முற்றறிவினன் என்பது வெள்ளிடைமலைபோல் விளங்குகின்றது.

(௨) நீரணிவேணியர்:—இஃதொரு நாமம். இதைத்தான் சமஸ்கிருதத்தில் "கங்காதரர்" என்பார்கள். சிவபெருமானுடைய வேணியில் கங்கை இருப்பதாகக் காட்டுவது ஜனங்களுக்குச் சிவபெருமான் நீருடையவர் என்பதை ஞாபகமூட்டவே. நீருடையவர் என்றால் உயர்ந்தவர் என்பது பொருளாம் "இந்த முத்து நீருள்ளது; இந்த மணி நீருள்ளது; இந்த வயிரம் நீருள்ளது." என்றால் மிகவும் உயர்ந்த முத்து, மணி, வயிரம் என்று தெரிந்துகொள்ளவில்லையா? அதுபோல சிவபெருமான் நீருடையவர் என்றால் மிகவும் உயர்ந்தவர், தனக்குமேல் ஒருவரும் இல்லாதவர், "ஒருவன்" "ஒப்பற்றவன்" என்பன வாஜிகள் வெளியாகின்றன. மேலும் நீருடையவர் என்றால் ஈரமுள்ளவர் அதாவது பச்சாத்தாபமுள்ளவர், அதாவது கருணையுடையவர் என்று ஏற்படுகிறது. "நெஞ்சில் ஈரமுடையவன்" என்றால் கருணையுடையவன் இரக்கமுடையவன் என்பது பொருள். ஆகையால் 'நீர்' என்ற வார்த்தையிலும் 'மதி' என்ற வார்த்தையிலும் எப்பேர்ப்பட்ட பொருள்கள் அடங்கியிருக்கின்றன என்பதைக் கவனியுங்கள். மேலும் 'மதி' என்பது மூன்றாம் பிறைச் சந்திரனைக் குறிப்பதால் "தளராமதி" அதாவது "குறையாஅறிவு" என்பதும், "நீர்" என்பது கங்கை ஆற்றைக் குறிப்பதால் கங்கை எப்படி வற்றுதல் இல்லையோ, அதுபோல் சிவபெருமான் கருணைக்கும் முட்டுப்பாடு இல்லை என்பதும் வெளியாகின்றது.

(௩) பணி அணி மேனியர்:—இஃது சாதாரணமாக அரவத்தை ஆபரணமாக அணிந்தவர் என்பது பொருள். அஃது ஒன்று;

இன்னொன்று என்னவென்றால் பணி—வேலை—தொழில் என்று கும். அதாவது பணியுடையவர்—தொழிலையுடையவர். என்ன தொழிலை? பஞ்ச கிருத்தியமாகிய தொழில்களை. சிருஷ்டி திதி சங்காரம் திரோபவம் அநுக்கிரகம் ஆகிய ஐந்து தொழில்களையும் உடையவர் என்பது. இதனால் எல்லாவற்றிற்கும் சிவபெருமான் மூலபுருஷர் என்பதும், அவரே ஆதிநாயகர் என்பதும், அவரிடத்தினின்றுமே எல்லாம் தோன்றுகின்றன கடைசியில் அவரிடமே எல்லாம் ஒடுங்குகின்றன என்பதும் வெளிப்படுகின்றன.

பணியுடையவர் என்பதை ஞாபகப்படுத்தவே சிவபெருமானுடைய உருவத்தில் பாம்பை ஆபரணமாக அணிவித்துக் காட்டினார்கள். வடமொழியில் "சர்ப்பாபரணர்" என்கிறார்கள். இம்மாதிரியாக ஆற்றைப் பணியை அம்புலியினைப் பிற்றைப் புனைவு மற்றத் தெய்வங்களுக்கு இல்லை என்பது எல்லாருக்கும் ஒப்பமுடிந்ததே. எப்போது புனைவு இல்லையோ அப்போது அவ்வடையாளங்களாய்க் குறிக்கப்படும் குணங்களும் இன்றாகும். ஆகையால் சிவபெருமான் ஒருவரே அவ்வித குணங்களையுடையவர் என்பது போதருகின்றது.

(ச) நடுநோட்டமுடையவர்:—இஃதைச்சிவபெருமானுடைய உருவத்தில் புருவமத்தியில் நெற்றிக்கண் ஒன்றைக்காட்டி ஞாபகம் ஊட்டுகிறார்கள். அதனாலே "முக்கண்ணர்" என்ற நாமத்தையும் சூட்டினார்கள். இதைச் சமஸ்கிருதக்காரர் "திரிநேத்திரர்" என்று மொழி பெயர்த்து விட்டார்கள். இது, ஹாமில்டன் வாராவதியின் பதம் அம்பட்டன் வாராவதி ஆனகதையை ஒக்கும். எவ்வெவர் எச்சொலில் எப்பொருள் என்னனாம்வழங்கினரோ, அவ்வவர் அச்சொலில் அப்பொருள் அன்னனாம் வழங்குவது முறையாகும். மேற்சொன்ன நாமங்களில் மதி, நீர், பணி, நடுநாட்டம் என்றவார்த்தைகளை எடுத்துவிட்டுவேறு வார்த்தைகளை நுழைத்தால் நாமங்களின் அழகும் பெருமையும் போய்விடுகின்றன. உட்கருத்து விளங்குவதில்லை. நடுநாட்ட முடையவர் என்பது முக்கண்ணர் என்பது சாதாரணப்பொருள்.

(தொடரும்)

செந்தமிழ் முறையீடு.

(ஸ்ரீமாந் அரு. சோமசுந்தரஞ் செட்டியார் எழுதியது.)

(௧௧௪-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

தமிழ்நாட்டுத் தாய்மார்களுக்கு முறையீடு.

திருஞானப்பாலொடு, தெள்ளிய தெளிட்டாச் செந்தமிழ்த் தீந்தேன் கலந்து, திருச்சேயர்க்கு அருத்தும் அன்னை நல்லீர்! சீராளைச் செந்தளிர்க்கரங்களாற் கட்டியணைத்து, உச்சிமோந்து, சீராட்டிச், செந்தமிழ்த் தீந்தேறல் ஊறும் செம்பவள விதழால், செந்தமிழ் மணக்கும் செழுமுத்தம் தரும் தாய்மார்களே!! செந்தமிழ்த்தொட்டிலிலும் கட்டிலிலும் தோண்மேலும் இட்டுச், செந்தமிழின் சீர்மைபேசித் தாலாட்டும் தாய்மார்களே!!! தமிழ் நெடுங்கணக்கில் இன்னும் சில எழுத்துக்களை வரிவடிவில் எழுதத்தெரியாத பேறிவளையும், ஒலிக்கத் தெரியாத உயர் திருவாளரையும் எற்றுக்குப் பெற்றீர்? அல்லியம் பூங்கோதை மெல்லியல் அன்னை நல்லீர்! மதியும் மானமும் ஒரு சிறிதும் இலாது, மன்னு தமிழ்ப் பேரவையில், ஆன்று ஓராயாது ஆகியும், வாய்கூசாமல், நாக்கூசாமல், மெய்கூசாமல், "தமிழ்மதியிலம்; தமிழ்நடை கல்லாமைக்கு வருந்துகின்றேம்; ஆகலான் எம்மொழி வழியே செல்கின்றேம்; மறந்து மன்னித்திடுக." என்று தொன்னுத் தொன்னென்று பலமொழியிற் பன்னும், மன்னு புகழ்பெறும் மக்களை எற்றுக்கீன்றீர்? நும்மையும், நுமது குலத்தையும், நுமதுநாட்டையும், நுமது மொழியையும், நுமது சமயத்தையும், சமயம்வந்துழிச் சால்புற நகைத்தற்கோ? மெல்லியன் மங்கை நல்லீர்! மேதகு சான்றோர், "சான்றோரென்கை ஈன்றோட்கழகு." எனும் நுந்தாய் மொழியையும் மறந்தீரோ? அன்னை நல்லீர்! யான் ஒன்று சொல்லுவல். கேண்மோ! முத்தமிழ்க்கரசாகிய திருஞானசம்பந்தப்பெருமானார், திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருநள்ளாற்றுத் திருப்பதிகத்தை, "மெய்த்திரள் எரியிலிடில் இவை பழுதிலை மெய்ம்மையே"

என்றிட, அறனைப் பன்புறங் காத்த களமிடை, அன்னுரை அமிழ்த்தி அழுக்கற்றீர்! அந்திருச்சேயின் ஞானத்தமிழ் அறிந்து, வைதிகமுடன் சைவமும் பிறத்துடங், அமிழ்த்த வெண்டிரை வையையிடை அமிழ்த்தி, அழுக்கு அகற்றி, அருள் தாரீர்! அருந்தமிழ்ப் பணிசெய வாரீர்!!

தமிழ்நாட்டு இளைஞர்களுக்கு முறையீடு.

இளந்தமிழர்காள்! நீங்கள் எந்நாட்டிடைக், கதிரவன் ஒளியையும் புதல வெளியையும் கண்டீர்? (பிறந்தீர்) எம்மொழியில், "அம்மையே அப்பா" என்று அழைத்தீர்? இப்பொழுது எம்மொழி பயில்கின்றீர்? செந்தமிழ் மணங்கமழும் சீரிய நாட்டிலன்றோ பிறந்தீர்? செந்தமிழ் மணங் கமழும் செழுங் கலசப் பால் அன்றோ பருகினீர்? செந்தமிழ் மணக்கும் மனையிடையன்றோ தவழ்ந்து உறைந்தீர்? (நம்நாட்டாழ்வார் திருநாட்டை அலங்கரித்த திருத்தலமாகிய நாட்டரசன் கோட்டையில், இன்றும் இன்றும் ஆண்டுப் பிறந்த குழந்தைகளுக்கு அந்நமிழ்த் திருத்தலத்து மண்ணைத் தண்ணீரிற் குழைத்து ஊட்டும் வழக்கத்தையும், சங்கர நயினார்கோயிற் புற்றுமண்ணையும் அவ்வாறே உரைத்து ஊட்டுவதையும், பெரியார் பலரும் அவைகளைப் பருகுதலையும் நேரேகண்டு தெளிந்தோர், 'தமிழ்நாட்டு மண்ணுஞ் செந்தமிழ் மணக்கும்" என்பது மிகைபாமென ஒரு சிறிதும் ஐயங்கொள்ளார்) செந்தமிழர் நடையன்றோ கற்றீர்? செந்தமிழ் வளநாட்டிடையன்றோ வளர்ந்து வந்தீர்! வருகின்றீர்? செந்தமிழ் மணங்கமழும் தென்றற் காற்றிலே யன்றோ உலாவந்தீர்? செந்தமிழ் மணங் கமழும் யாற்றிலே யன்றோ நீந்தக்கற்று நீராடினீர்? பசுந்தமிழ் மணங்கமழும் பருத்தியாடையன்றோ பரித்துக்கொண்டீர்? செந்தமிழ் மணங் கமழும் செந்நெற் சோற்றையன்றோ உண்டீர்? செந்தமிழ் மணங்கமழும் நீரையன்றோ பருகினீர்? இவ்வாறு, உண்பனவும் தின்பனவும் பருகுவனவும் உடுப்பனவும் உறைவனவும் உரைப்பனவும் துய்ப்பனயாவும், செந்தமிழ் மயமாயிருப்பச் செம்பவளவாய்ச் சிறாராய்ச் சிறந்தும், செந்தமிழ் நடைகற்றுக்,

கவினுற வாழையடி வாழையென வந்த திருக்கூட்ட மரபினில் வாழவிழையாமல், "உப்பிட்டவரை உள்ளளவும் நினை" எனும் முதுமொழியையும் உணராராய்ச், செய்ந்நன்றி கொன்ற சிறாராய், நற்றவ வானினும் நனிசிறந்து விளங்கும், பெற்ற தாயினையும் பிறந்த பொன்னாட்டையும் மறந்து, பேதையராய்ப் பிறமொழியே யன்றோ பயில்கின்றீர்? பிறமொழி நடையே யன்றோ கற்கின்றீர்? பெற்ற நற்பொற்றாயிருக்கப், பிறிதொரு போலிமாதின் மடியில், தவழ்ந்து உறைதல் அழகாமோ? மற்றும் அறநெறி பற்றாராய், மறநெறிபற்றிப், புறநெறி வழியே யன்றோ சென்று உழல்கின்றீர்? செந்தமிழ்மொழிக் கரும்பிற் சுவையிலை யென்று அறிந்தோ, அம் மறுமொழியே பயில்கின்றீர்? அது தெய்வ மொழியோ? முக்தி தரும்மொழியோ? பக்தி தரும்மொழியோ? சக்திதரும்மொழியோ? எம் தமிழ்மொழியின் மாண்பு ஏட்டிலும் எழுத்திலும் அடங்கும் இயல்பிற்றோ? எம் தாய்மொழி மண்ணிடைச் சில இலக்கண வரம்பிலா மொழிபோல் எண்ணக்கிடப்பதோ? துவாத சாந்தத் தலத்திற் றனிச்செங்கோல் செலுத்துவது அன்றோ? உயர்தனிச் செம்மொழியாகியசெந்தமிழ் வரைந்தவேட்டைப்பட்டாலே சூழ்ந்தாலும் பரிமளிக்கும். பரிந்துவ்வேட்டைத் தொட்டாலும் கைம்மணக்கும். சொன்னாலும் வாய்மணக்கும். துய்ய சேற்றில் நட்டாலும் தமிழ்ப்பயிராய் விளைந்திடும் அன்றோ? தொண்டர்நாதனைத் தூதிடை விடுத்தது எம்மொழி? முதலையுண்ட பாலனை அழைத்தது எம்மொழி? எலும்பு பெண்ணுருவாக்கண்டது எம்மொழி? திருமறைக் காட்டில் மறைக்கதவினைத் திறந்தது எம்மொழி? கன்னித் தண்டமிழ்மொழியோ? மறுபுல மொழியோ? மறுமொழிவல்ல மாணாக்கர்காள்! சாற்றீர்! சாற்றீர்!! நுமது நாக்கள் தமிழ்ச் சுவையை மறந்தும் கண்டிருந்தாலன்றோ சாற்றுவீர்! மதியணிந்த பெருமானும், மயின்மிசையே வருவானும், சந்தனப் பொதியச் செந்தமிழ் மாமுனியும் நனிவாழ்த்த, மாதவச்சிவஞானமும் சிவப்பிரகாசமும் மாண்புசெயப், புகழ் ஏந்திப் புலவர் சூழ்தரக், கருணைப்பிரகாசர் கவிகை பிடிக்கக், கபில பரணர் வெண்சாமரம் இரட்டக், காளமேகம் கவின்பெறும் சொன்மலர் மழைபொழிதரச், சயங்

கொண்டார் சயம்பாடப், பத்திச் சுவை நனி சொட்டச் சொட்டப் பரஞ்சோதி பாமாலை சாத்தக், "கண்டமுதெனக் கனிரசமென்னத் தண்டமிழ் மாரிதன்னைப் பொழிந்த" தொண்டலாய தாயுமானார் அன்பெனும் தண்பனிநீர் தெளிக்கத், திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணாரும் திருப்பாணாழ்வாரும் இன்னிசை யாழ் பயில, நற்றமிழ் ஞானசம்பந்தன், நம்பன் அருளிய பொற்றாளம் இசைக்க, ஒருபாற் பட்டினத்துப் பிள்ளை பரிந்து அழைக்க, ஒருபால் மீனாக்ஷிசுந்தரம் பிள்ளை மிதந்து அழைக்க, மணிமேகலை ஒருபால் ஓசைசெய, ஒருபால் சிலம்பு சிலம்பத், தமிழர் மறந்தாலும் தமிழ்த்தாய் மறவாத, தமிழ்நாட்டுத் தவப்பயனாகிய, "செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலேஇன்பத், தேன்வந்துபாயுது காதினிலே"என்றும்தமிழர் வீரசிகாமணியாம் சி. சுப்பிரமணிய பாரதி வீரகாகளம் ஒலிக்கக், குமரகுருபரர், 'தொழிதமிழ்ப் பெருமை' கூறிக் குடமுழா முழக்கத் திருவுலாவரும் எமது அருந்தமிழ் அன்னை உங்கட்கு அணியளாமோ? ஆயினும் பரஞ்சோதியார் சாற்றும் தண்டமிழ்ப் பறை ஒலியைக்கேண்மின்! கேண்மின்!! செந்தமிழ்த்தீம்பால் பருகுமின்! சீர் பெறுமின்!!

திருப்பள்ளி யெழுச்சி.

அருந்தமிழ் நாடே! "ஆரியன்கண்டாய்! தமிழன் கண்டாய்!!; முத்தமிழும் நான் மறையும் ஆனான் கண்டாய்!; ஆரியந் தமிழோடு இசையானவன்; செந்தமிழோடு ஆரியனைச்சீரியானை," எனும் அமுத மொழி பொழிதரும், தமிழ்ப்பயிர் தழையத் தழையும் புயலாம், "பெற்றால் நினைப் பெற்றவர்போற் பெறலும் பிறப்பதுண்டேல் நற்றாரணியில் நினைப்போற்பிறப்பது நல்லகண்டாய்!" எனும் சிவப்பிரகாச மணிமாலை புனையும் மௌலித்திருத்தாண்டக வேந்தை ஈன்ற தமிழ்நாடே! எழில் பொழில் குயில் பயில் தருமபுரம் பதியில், யாழ்மூரிப் பண்ணில் இன்னிசை பாட, யாழில் இடும் வகை அறியாது, திருநீல கண்டப் பெரும்பாணர் தவிக்க, இசைத் தமிழ் மறை விரிக்கும், இன்னிசைத்தனித் தமிழ்த்திருச் சேயை ஈன்ற தமிழ்நாடே! "தமிழ்ச்சொலும் வடசொலும் தாணிழற்சேர வம்

மலர்க் கொன்றை பணிந்த வெம்மடிகள்'' எனும்நல்லுரை ஞானசம்பந்தன் ஞானத்தமிழ் மணக்கும் தமிழ்நாடே!! எல்லாம் வல்ல முழுமுதற் கடவுளால், தமக்குத் துணையாக உறழ்ந்த கல்வியுடையாரும் ஒருவன் வேண்டுமென இருந்து, தடுத்தாட்கொள்ளப் பெற்ற, ''பண்ணாரின் தமிழாய்!; தண்டமிழ் நாற்புல வாணர்க்கு அம்மானே!'' எனும் தம்பிரான்றோழரை ஈன்ற தமிழ்நாடே! 'பாட்டிற்கு இன்புறு குருபரன் பாதமேற் கண்ணிராட்டிப், 'பழுதிலாத சொன்மணியிணைப்பத்திசெய்து,' அன்பாம் நாரில்தொடுத்து, அலங்கல் அமுது சாத்தி, வழுவிலாத மாணிக்கவாசகப் பெயர் புனைந்து, ''தென்னார் தமிழளிக்கும் தென்பாண்டி நாட்டானை'' எனும் வாத ஊரடிகளை ஈன்ற தமிழ்நாடே! எழிலிசை வலாளராகிய திருஞான சம்பந்த மூர்த்தி சுவாமிகளால், திருவாவடுதுறைத் திருக்கோயிற் பலி பீடத்தினின்றும் கமழ்ந்த நறுந்தமிழ் மணத்தைக் கண்டு, அதினின்றும் எடுக்கப்பெற்ற திருமந்திரம் மூவாயிரத்தையும் திருவாய் மலர்ந்தருளிச், ''சதாசிவந்தத்துவ முத்தமிழ்வேதம்'' எனச் சாற்றிய திருமூல நாயனாரை ஈன்ற தமிழ்த்திருநாடே! ''தேவரெல்லாம் தொழச்சிவந்த செந்தாள் முக்கட் செங்கரும்பே மொழிக்குமொழி தித்திப்பாகமூவர்சொலுந்தமிழ் கேட்குந் திருச்செவிக்கே மூடனேன் புலம்பியசொல் முற்றுமோதான்.'' என்று உரைசெயும் உன்னருந்திறல் உடைய,முற்றத்துறந்த முனிவராகிய தாயுமானார் உரை உலாவரும் தமிழ் நாடே! கண்டமும் கருவியும் ஒக்க இன்னிசை யாழ்பயிலும் திருப்பாணாழ்வாரை ஈன்ற தமிழ்த்திருநாடே! எல்லையில் புலவரையும், புரவலரையும், புண்ணியமே புரியும் முனிபுங்கவரையும், புனிதர் பல்லோரையும் ஈன்ற தமிழ்நாடே! செந்தமிழ் மணங்கமழும் பொழுதுபுலர்ந்தது! அறிவெனும் இரவி எழுந்து இலங்குகின்றது! பள்ளியெழுந்தருளுக! பழந்தமிழ்ப்பெருநாடே! இன்னமுந் துயிலுதல் அழகோ? பாலர் எழுப்பவும் பள்ளி கொள்ளுதல் தகுமோ? தேமதுரத் தமிழோசை உலகெலாம் பரவும்வகைசெய உவப்புடன் பள்ளி யெழுந்தருளுக!

வாழிய செந்தமிழ்! வாழ்க நற்றமிழர்!!
வாழிய பாரத மணித் திரு நாடு!!!

திருநாமப் பெருமை.

திருமால்.

கண்ணன் கழலிணை, நண்ணும் மனமுடையீர்
எண்ணுந் திருநாமம், திண்ண நாரணமே.

—நம்மாழ்வார்.

குலந்தரும் செல்வந் தந்திடும்
அடியார் படுதுய ராயின வெல்லாம்
நிலந்தரஞ் செய்யும் நீள்விசும் பருளும்
அருளொடு பெருநில மளிக்கும்
வலந்தரும் மற்றுந் தந்திடும்
பெற்றதாயினும் ஆயின செய்யும்
நலந்தருஞ் சொல்லை நான்கண்டு கொண்டேன்
நாராயணா வென்னும் நாமம்.

—திருமங்கையாழ்வார்.

தொழுவார்தம் வினைதீர முற்கோலமாய் வேலைசூழ் பாரெயிற்
றுழுவானை நன்னாமம் ஒன்றாயி னுங்கற்றொரு குருவோதினார்
வழுவாத சுரராக நரராக புள்ளாக மாவாகபுன்
புழுவாக வொன்றிற் பிறந்தாலும் நரகிற் புகார்காணுமே.

—வில்லிபுத்தூராழ்வார்.

மடந்தாழு நெஞ்சத்துக் கஞ்சனார் வஞ்சங்
கடந்தானை நூற்றுவர்பால் நாற்றிசையும் போற்றத்
தொடர்ந்தார ணமுழங்கப் பஞ்சவர்க்குத் தூது
நடந்தானை யேத்தாத நாவென்ன நாவே
நாராயணா வென்னா நாவென்ன நாவே.

—இளங்கோவடிகள்.

மும்மைசா லுலகுக் கெல்லாம் மூலமந் திரத்தை முற்றும்
தம்மையே தமர்க்கு நல்கும் தனிப்பெரும் பதத்தைத்தானே
இம்மையே யெழுமை நோய்க்கும் மருந்தினை 'இராம' வென்னும்
செம்மைசேர் நாமந் தன்னைக் கண்களிற் றெரியக் கண்டான்.

—கம்பநாடர்.

வீரகாகளம்.

(வெற்றி வீரன் எழுதுகிறார்.)

வட இந்தியாவிலே பலவிதத்திலும் மதக் குழப்பங்கள் அதிகரித்து மக்கள் துன்புற்ற காலத்தில் அதாவது நானூற்றைம்பது வருஷங்கட்கு முன்னர், குரு நானக் என்பவர் அவதாரஞ் செய்தார். அப்பெரியார் மக்களது மனத்தைப் பண்படுத்த முயன்றார். அந்நாளில் அந்நாடிருந்த நிலைக்கேற்பச் சீக்மதத்தைக் கண்டார். மக்களுக்கு வீரத்தை யெழுப்பினார் அஞ்சாமையை யுண்டாக்கினார். அவரது முயற்சி பரம்பரையாக நடைபெற்றது. அவரது வழியில் ஒன்பதாவது குருவாயிருந்தவர் டெக்பகதூர் என்பவர். அவர் உறுதியும் வீரமும் பொருந்தியவர். அப்போது, கொடியவனென்று யாவராலும் சொல்லப்படுகிற ஔரங்கஸீப் ஆட்சிபுரிந்தான். அவன் டெக்பகதூரை மகம்மதிய மதத்திற் சேரும்படி சொன்னான். இவர் உடன்படவில்லை. பாடு படுத்தினான். யாது செய்யும் நமது டெக்பகதூர் அசையவில்லை. தம் சமயநெறியல்லாத நெறியிற் றம் உயிருள்ளவரை செல்வதில்லை யென்ற உறுதியை வெகுநன்றாகக் கைக்கொண்டவர் டெக்பகதூர். ஔரங்கஸீப் என்ன செய்தும் பயன்படவில்லை. டெக்பகதூரைக் கொண்டுவந்து தன் சபையில் நிறுத்திக்கொண்டான். "உன்மதத்தில் என்ன அதிசய மிருக்கிறது; அதை யிப்போது காட்டு" என்றான். "ஒரு அதிசயமுமில்லை." என்று டெக்பகதூர் சொன்னார். ஏவலாளரைக்கொண்டு டெக்பகதூரைக் கொலை செய்யும்படி ஔரங்கஸீப் என்னும் கொலைபாதகன் சொன்னான். அப்படியே டெக்பகதூர் கொலை செய்யப்பட்டார். ஆனால் அவர் இறந்த பின்னர் அவர் கழுத்தில் ஒரு ஓலை கட்டப்பட்டிருந்தது. அதனை யெடுத்துப் படித்துப்பார்த்தனன். "என் உயிரைக் கொடுத்தேனே யன்றி என் கொள்கையைக் கொடுக்கவில்லை" என்று எழுதியிருந்தது. இவரல்லவா சுத்தவீரன்! கொண்ட கொள்கையைக் கடைசிவரை விடவில்லை. அந்நியனொருவன் படுத்தும் பாட்டுக்குப் பயந்து தன்னுடைய பெருமையை

யிழக்கும் மக்கள் மக்களாவரோ? ஒன்று கொள்கை, மற்றொன்று உயிர். எதைவிட்டார். உயிரைவிட்டார். கொள்கையைக் காப்பாற்றினர். இவர்தான் சுத்தவீரர்.

***

சைவப் பயிரை வளர்த்த சமயாச்சாரியருள் ஒருவரான மாணிக்க வாசகரை அறியாதவரில்லை. அப் பெருமான் மக்கள் அடைய வேண்டிய பெருமை பொருந்திய உண்மை வாழ்க்கை வாழ்ந்தவர். அரன்பணி செய்வதே யாக்கையின் பயனெனக்கொண்டவர். அந்தப் பெரியார் பாண்டி மன்னனிடத்தில் மந்திரியாக அமர்ந்து அரசியற் காரியங்களைச் செவ்வனே நடத்தி வந்தார். அப்போது யுத்தத்திற்குக் குதிரை வாங்கவேண்டிய அவசிய மாயிற்று. பொக்கிஷத்திலிருந்து லட்சக் கணக்கான பொருளை யெடுத்துக்கொண்டு குதிரை வாங்கும் பொருட்டுப் புறப்பட்டார். சிவன் பணியொன்றையே சிரமேற்கொண்டு உலகை மறந்த மணிவாசகர் குதிரை வாங்கக் கொண்டுவந்த பொருள் முழுமையும் இறைவன் பணியிலும் இறைவனடியார் பணியிலும் செலவிட்டனர். திரும்பி மதுரை மூதூர் வந்தனர். குதிரைகள் பின்னர் வந்தன. லாயத்தில் கட்டப்பட்டன. இரவில் குதிரைகள் நரிகளாகி முன்னுள்ள குதிரைகளையும் கொன்று தீர்த்துவிட்டன. காலையில் அரசன் பார்த்தான்; கோபம் கொண்டான்; ஏவலாளரைக் கூப்பிட்டான். மணிவாசகரைக் கொண்டுபோய்த் துன்புறுத்தும்படி கட்டளையிட்டான். கொண்டுபோயினர். பகல் பன்னிரண்டு மணி. வெயில் கொளுத்துகிறது. தலையை மேலே நிமிர்த்தி நெற்றியில் ஒரு கல்லும் இரு கரங்களிலும் இரண்டு கற்களையும் வைத்துத் துன்புறுத்தினர். வெயிலைப் பொறுக்கமாட்டாமல் மணிவாசகர் உடல் கீழே விழுந்தது. பிறகு கொண்டுபோய்ச் சிறைச் சாலையில் அடைத்துத் துன்புறுத்தினர். அவர்கள் என்ன செய்தும் ஒரு பயனுமில்லை. சிவபெருமானை யன்றி வேறொன்றையும் நமது பெருமான் உணர்ந்தாரில்லை. எண்ணமெல்லாம் சிவனிடத்து. பேச்செல்லாம் எம்பெருமான் பேச்சு. செய்கை யெல்லாம் அவன் செய்கையாகவே கொண்டனர். யார் என்ன செய்யினும் அரசன் பாடுபடுத்தினும் பொறுத்து இறைவன் பணியைக்கொண்டு அசையாது நின்ற வீரமணி நமது மணிவாசக மணியாவர்.

பழமொழிக் களஞ்சியம்.

(முதுமொழிக்காஞ்சியார் எழுதியது.)

மக்களின் விடுதலைக்காகப் பலர் பலவிடங்களிலிருந்து வேலை செய்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களின் வேலைகள் சிற்சில விடங்களில் அதிகப்படியான படபடப்புடன் விளங்குகிறது. பட்டினங்களில் அவர்கள் செய்யும் வேலைகள் கிராமங்களிலிருக்கிற ஜனங்களின் இயல்பான சக்தியைப் புரட்டிவிடுகின்றன. ஆடம்பரத்தினாலும் பத்திரிகைகளில் எழுதப்படும் தோரணையினாலும் சின்ன மனிதர்கள் பெரிய மனிதர்களாகக் கருதப்படுகிறார்கள். மிக்க ஒழுக்கமும் நேர்மைக் குணமும் தைரியமும் வீரமும் பொருந்தியவரென்று கருதப்பட்ட பல ஆசாமிகள் நேரிற் பார்க்கும்போது வெறுப்புக்குரியவராக விருக்கின்றனர். இவர்களை பேரிலறிந்த பின்னர் சாதாரண ஜனங்கள், போலித் தலைவர்களைச் சேர்ந்து நிற்கும் பரிசுத்தமான இயக்கத்தையும் வெறுக்கும்படி கூட சிலவிடங்களில் நேரலாமன்றோ? என்ன செய்கிறது. உலகத்தில் மோசம் வியாபித்துக் கிடக்கிறது. தூரத்திலிருந்து பத்திரிகை மூலம் பார்த்தால் உயர்ந்தவராயிருப்பவரில் அநேகர் பேரில் வந்தால் வெறுத்துக் காட்டுகின்றனர். "தூரத்துப்பச்சை கண்ணுக் கழகு."

* * *

சில தம்பிடி கட்டிப் பேர்வழிகட்கு நல்ல உத்தியோகங்கள் சில சமயத்தில் கிடைப்பதுண்டு. வேறுசில பேர்வழிகளுக்கு மெம்பர் ஸ்தானங்கள் கிடைப்பதுண்டு. ஆனால் இயற்கையினாலே நல்ல மனிதனும் கெட்டவனும் சுபாவத்தில் மாறிப் போவது சுலபமல்ல. கெட்டமனிதனுக்கு அதிகாரமோ பணமோ பலமோ வர வர அதிகமான கேட்டைச்செய்து கொண்டேபோவான். நல்லவர்கட்கு அதிகாரம் முதலியன கிடைத்தால் நன்மை வளர்

ந்து கொண்டே போகும். இதனைப் பலர் அறிந்திருந்தாலும் சமயத்தில் ஏமாந்து போகின்றனர். பலவிடங்களில் முக்கியமான ஸ்தானங்களை வம்பர்கள் கையில் கொடுத்துவிட்டு மக்கள் படுந் துயரம் சொல்லுந்தரமன்று! "தேளுக்கு மணியங்கொடுத்தால் நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் கொட்டுமல்லவா!"

* * *

நல்ல மனிதர் எங்காவது எப்போதாவது அருமையாய்ப் பிறக்கின்றனர். ஏகதேசமே அவர்கள் பொது ஊழியத்திற் புகுகின்றனர். அவர்கள் தன்னலங்கருதாது செய்யும் பணிகளைக் கண்டு பொறாது அக்காரியங்களை யழிக்கப் பலர் முயல்வதையும் பார்க்க நேருகிறது. நல்லார் நல்ல காரியத்தைச் செய்வதற்கு இடையூறுண்டானால் தன்னலங்கருதாத அப்பெரியாருக்கு வரும் நஷ்டமொன்றுமில்லை. ஆனால் கெடுசூழ்வாரின் தன்மையே அழிகின்றது. அதோடு அந்தப் பரிசுத்தமான கொள்கைக்குக் கேடுசூழ்ந்த பாவம் எங்கும் போகாதன்றோ? யுகத்திற் கொருநாள் உண்டாகும் அவதார புருஷர்களின் செய்கைக்குக் கேடுசூழ விரும்புவார் இந்திய நாட்டில் பிறந்து கிடக்கின்றனர்! இதற்குக் கவலைப்பட்டாவதென்ன? "நாய்க்குத் தெரியுமா ஒருசந்திப்பானை"

* * *

தலைவர் என்பதுக்குப் பொருள் வெகு நாளைக்கு முன்னமே அழிந்து போய்விட்டது. வேறொன்றுமில்லை. வீதியில் நின்று கொண்டு சிலபேரைக் கூட்டிவைத்துக் கொண்டு—அல்லது ஒரு பத்திரிகையை வைத்துக்கொண்டு— சமயம்பார்த்து யாரையாவது பற்றிப் படுவசவு வைதுவிட்டால் அல்லது படபடப்பாகப் பேசிவிட்டால் அவன் தலைவனாகிவிடலாம். நீண்ட வாழ்க்கையின் போக்கு ஒழுக்கம் விடாமுயற்சி இனியசொல் ஏழைகளுக்கு ஆதரவு தெய்வபக்தி தைரியம் முதலிய நற்குணங்களைக் கவனிக்கிற காலம் போய்விட்டது. இப்போது "கல்லெடுத்தவனெல்லாம் வேட்டைக்காரன்"

சதங்கையொலி.

வீரத்தாய்.

தற்போழ்து பஞ்சாபிலுள்ள குருதாரகத்தில், அகாலியர்கள் தங்கள் மதத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளுதற்கு நடத்திவரும் சாத்விகப் போரைப்பற்றிப் பத்திரிகைகள் முழங்குகின்றன. சென்ற மாதம் ௨௨-ந் தேதியன்று குருதாரகத்துக்குப் புறப்பட்ட அகாலியர்களுடன், பன்னிருவயதுப் பையன் ஒருவனும் சென்றனன். வெளியே சென்றிருந்து வந்த அவன் அன்னையார், மகன் சென்றதை யறிந்து, செல்லும்பொழுது தானிருந்து ஆசி கூறி யனுப்ப முடியாது போனமைக்குப் பெரிதும் வருந்தி, மகனுக்குப் பின்வருமாறு கடிதமெழுதி யிருக்கிறாள்.

> "எனது அன்புள்ள புத்ர! உனக்கு நான் பால்கொடுத்து வளர்த்ததற்காகவேனும், நமது மதத்திற்காக உன்னுடைய உயிரைத் தியாகஞ்செய்து நம்முடைய குடும்பத்திற்குப் பெருமையைத் தேடத்தவறிவிடாமலிருக்கக்கடவாய் நீ பாலியமாக விருந்த போதிலும் சத்யநெறியிலிருந்து பிறழாதே! எல்லாம் வல்ல இறைவன் கஷ்டங்களை சகித்துக்கொள்ள உனக்கு சக்தியளிப்பாராக"

இவளன்றோ வீரத்தாய்! இப்பெண்மணியின் வீரமொழிகளை நாம் பெரிதும் போற்றுகிறோம். இப்படியே முற்காலத்தில் நமது தமிழ்நாட்டிலுள்ள ஒரு பெண்மணி, "தன்மகன்புறமுதுகு காட்டி ஓடினன்" எனும் பொய்யுரையைக் கேட்டபோது, "அவ்வாறாயின் அவனுக்குப் பால் கொடுத்த தனத்தை அறுத்தெறிவேன்" எனப்பகர்ந்து கையில்வாள்கொண்டு படுகளஞ் சென்று, அவனுடலானது மார்பிற் காயம்பட்டு இரத்தம்பெருக மலர்ந்து கிடக்கக்கண்டு அவனைப் பெற்றகாலத்தினும் பெரிது மகிழ்ந்தனள்" என்ற புறநானூற்றிலுள்ள வரலாறு நமக்கு ஞாபகம் வருகின்றது. நமது சமயம் வளர்வதற்கும் பிறவற்றுக்கும் இத்தகைய வீரத் தாய்மார்கள்தான் தேவை. காரிருளையுங் கறு நிழலையுங்கண்டு நடுநடுக்கும் பெண்களும் பிள்ளைகளும் இருந்து பயனென்னை?

தீபாவளி.

நமது ஹிந்துமக்கள் எல்லோராலும் ஏகமனதாகக் கொண்டாடப்பெறும் பெரிய பண்டிகைகள் மூன்று. அவை சரஸ்வதி பூஜை, தைப்பொங்கல், தீபாவளி என்பன. அவைகளுள் தீபாவளி அக்கிரமம் செய்துகொண்டிருந்த அதர்ம வடிவமாகிய நரகாசுரனை அழித்துத், தர்மத்தை நிலைநாட்டிய நன்னாள். அந்நாள் இன்னும் சின்னாட்களில் வருகிறது. அன்று புலாலுண்டல், கட்குடித்தல், ஏலச்சீட்டுப்போட்டுச் சூதாடுதல், அந்நிய ஆடை அணிதல், சீனிவெடிசுடுதல் முதலிய பாதகச்செயல்களை அறவே நீக்குதல் வேண்டும். புனிதமான நாட்டினத் துணிகளையே புனைதல் வேண்டும்.

கையில்லாதவனும் எழுதுகின்றான்.

அக்டோபர் மாதத்திய மாடர்ன்ரெவியு பத்திரிகையில், "கையில்லாத ஒருமனிதன்செயற்கைக்கருவிகளைத்துணையாகக்கொண்டு நன்றாக எழுதக்கற்றுக் கொண்டிருக்கிறான்" என்றும் அம்முறை இங்கிலாந்தில் லண்டனிலுள்ள ஆஸ்பத்திரிகளில் கையாளப் பெற்றுவருகிறது என்றும் காணப்பெறுகின்றது. சின்னாட்களுக்கு முன்னர், "அந்நாட்டில் ஒரு கண்ணில்லாத ஸ்திரீ பி. ஏ. பரீக்ஷையில் தேறினாள்" என்றும், "ஒரு குரங்கு டைப் அடிக்கக்கற்றுக் கொண்டிருக்கிறது" என்றும் பத்திரிகைகளில் காணப்பட்டன. இதனால் அந்நாட்டில் குருடர் நொண்டி மிருகம் முதலியவர்கள்கூடக் கல்வியை முனைந்து கற்கின்றனர் என்பது போதருகின்றது. ஆனால் நமது நாட்டிலோ, கண் காது கை முதலிய அவயவங்கள் சரிவரப் படைக்கப்பெற்ற மக்களும் கல்வி கற்க இயலாத செவிடராகவும் குருடராகவும் நொண்டிகளாகவும் வாழவிரும்புகின்றார்கள். கல்விகற்காது தமது ஐம்பொறிகளையும் அக்ரம வழிகளிற் செலுத்துவோர் பெரிதும் செல்வர்களே. இனிக் கண், கை, காதுடையார்களாகிய ஏழைமக்கள் பலர், சோம்பேறிகளாய்க் கல்விகற்காது, கால் உடைக்கும் கால்வயிற்றுக் கஞ்சிக்கும் பரிதபித்துக்கொண்டு, வீடுவீடாக இரந்துண்டு திரிகின்றார்கள். இப்படியாயின் எப்படி நமது நாட்டில் கல்விபயிர்விருத்தி யடையும்?

மதிப்புரை.

கல்பதரு:—இம்மாதப் பத்திரிகையின் ௪-வது புத்தகம், ௧, ௨, ௩-வது சஞ்சிகைகள் நமது பார்வைக்கு வரப்பெற்றோம். மொழி பெயர்ப்பு வியாசங்கள் மிகுந்து காணப்படுகின்றன. மூன்று சஞ்சிகைகளும் பல அரியகட்டுரைகளைத் தாங்கி நிற்கின்றன. இதன் ஆசிரியர் ஸ்ரீமாந், ஸி. பி. சேஷாத்திரி ஐயங்காரவர்கள் இதன் வருட சந்தா ரூபாய் மூன்று. வேண்டுவோர், கல்பதரு ஆபீஸ் ௯௯. ராமசாமி தெரு, ஜி.டி. சென்னை என்ற விலாசத்திற்கு எழுதிப் பெற்றுக்கொள்க.

விநோதவிகடன்:—சென்னை பழைய வண்ணாரப் பேட்டை நெ. ௩௩. நாசையர் தெருவிலுள்ள விநோத விகடன் ஆபீஸிலிருந்து வெளிவரும் இப்பத்தப் பத்திரிகையில் விகடக்குறிப்புகள் பல அடங்கியிருக்கின்றன. விகடாபிமானிகள் விரும்பிப்படிப்பார்களாக.

தெய்வபக்தன்:—இப் பெயர் புனைந்த மாதப்பத்திரிகையொன்று நமது அருந்தமிழ் நாட்டிலுள்ள ஆலயங்களைச் சீர்திருத்தும் நன்னோக்கத்துடன், கும்பகோணத்திலிருந்து வெளிவருகின்றது. ஆலயங்கள் சீர் கெட்டிருக்கும் இக்காலத்தில் வெளிவரும் இப்பத்திரிகை பெரிதும் தமிழ்மக்கள் ஆதரிப்பிற்குரிய தாகும்.

சதாசிவப் பிரமத்தின் அற்புதவிருத்தாந்தம்:—நூற்றைம்பது வருடங்களுக்குமுன் கரூர் நெரூர், கொடுமுடி முதலிய ஸ்தலங்களில் விளங்கிக் கொண்டிருந்த சதாசிவப் பிரமம் அவர்களின் சரித்திரக் குறிப்புகளடங்கிய இச்சிறு புத்தகமும், கொல்லாமைத் தல் தாய்ப்பாஷை என்ற பிரசுரங்களும், மேலைச்சிவற்பட்டி தபாலாபிசைச் சார்ந்த வேந்தன்பட்டித் திருவள்ளுவர் வாசகசாலைக் காரியதரிசிக்கு அரையணாத் தபால் முத்திரை அனுப்பி, வேண்டுவோர் இலவசமாகப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

திருத்தம்:—௩௫-ம் பக்கம் வணக்கத்திலுள்ள, "கற்பனை நடந்தசோதி" என்பதைக், "கற்பனை கடந்த சோதி" யெனத் திருத்திப்படிக்க.